

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การเขียนเป็นเครื่องมืออันสำคัญประการหนึ่งที่มีมนุษย์ใช้ในการสื่อความหมาย แสดงความคิดเห็น ตลอดจนความรู้สึกร่วมกัน เพื่อทำให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน อัจฉรา วงศ์โสธร (2530 : 95) กล่าวว่า การเขียนเป็นทักษะที่สื่อสารได้ผ่านกาลเวลา และสถานที่ โดยที่เป็นเครื่องมือถ่ายทอดความรู้สึกร่วมกัน ความคิดเห็น ปัญหา ความต้องการ ฯลฯ ของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน สามารถใช้บันทึกประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม วิวัฒนาการของสังคมและวิทยาการแขนงต่าง ๆ หน้าที่ทางการเขียนจึงมีนัยทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคต การเขียนจึงมีความเป็นอมตะที่มีความเป็นสากล

โดยธรรมชาติแล้วทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการเขียนภาษาของตนเอง หรือภาษาต่างประเทศ การสื่อสารด้วยการเขียนนั้นจะต้องใช้ความสามารถทางภาษาสูงกว่าการใช้ทักษะอื่น ๆ เช่น การพูด หรือการฟัง ทั้งนี้เพราะการเขียนเป็นกิจกรรมที่ผู้ใช้ภาษาต้องใช้ความสามารถของตนเอง โดยปราศจากการช่วยเหลือจากผู้อื่น เช่น คู่สนทนา ในการฟัง-พูด และผู้เขียนจะต้องมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษา เพื่อให้ข้อเขียนของตนสื่อความหมายตามที่ต้องการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนภาษาต่างประเทศย่อมเป็นเรื่องที่ยากสำหรับผู้เรียน ถ้าผู้เรียนมีปัญหาด้านการใช้ภาษาในระดับที่ต่ำกว่าข้อความ คือ ระดับคำ และระดับประโยคอยู่แล้ว (Byrne. 1982 : 4-5 ; Dixon และ Nessel. 1983 : 83)

เนื่องจากทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่ค่อนข้างยุ่งยากและซับซ้อน ดังนั้นผู้เรียนจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนเป็นพิเศษ จึงจะสามารถสื่อสารความคิดเห็นของตนออกมาเป็นภาษาเขียน เพื่อให้บุคคลอื่นเข้าใจได้ ตามแนวคิดของ ฮีตัน (Heaton. 1977: 53-54) เห็นว่าผู้ที่มีความสามารถในการเขียนได้ ต้องมีพื้นฐานด้านการฟัง พูด และอ่านมาก่อน กระบวนการเรียนเพื่อการสื่อสารในทักษะการเขียน ควรมีการฝึกจนผู้เรียนสามารถเขียนสิ่งต่าง ๆ ที่สื่อสารได้ นอกจากนี้ บราวน์ (Brown. 1994 : 319) ยังได้กล่าวว่า การเขียนเป็นพฤติกรรมที่ต้องได้รับการสอน เนื่องจากเป็นทักษะที่ยากที่สุด ต้องผ่านกระบวนการทางความคิดหลายขั้นตอน ไม่ว่าจะ

จะเป็นการรวบรวมความคิด การเรียบเรียงลำดับความคิด หรือการเลือกสรรถ้อยคำ แล้วถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร หรือข้อความที่สามารถสื่อความหมายได้ตรงกับความต้องการ

มีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษา โดยศึกษาถึงระดับความสามารถ และปัญหาด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำมาก และนักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาในทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ ปัญหาการใช้คำศัพท์ ตำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และกลไกการเขียน รวมทั้งไม่สามารถเรียบเรียงความคิด เป็นข้อความที่สื่อความหมายได้ (สุดศิริ ศิริคุณ. 2543 : 9 ; กุณทีนิ จำปาเรือง. 2542 : 47-61 ; จีวรธรรม ธานี. 2542 : 47-59 ; ประเทืองสุข ยังเสถียร. 2542 : 95-63)

สินีนาถ สัตยมาศ (2528 : 18 ; อ้างอิงมาจาก รัชยา พุกกะมาน. 2545 : 2) ได้กล่าวถึงสภาพการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษแบบเดิมว่า นักเรียนจะได้รับมอบหมายให้เขียนเรียงความตามหัวข้อที่ครูกำหนดให้ โดยที่ครูไม่ให้คำแนะนำ หรือช่วยเหลือนักเรียนแต่อย่างใด จึงทำให้งานเขียนผิดพลาด ตัวนักเรียนเองก็เกิดความท้อแท้ใจในการเขียนภาษาอังกฤษ ครูเองก็หมดกำลังใจเมื่อเห็นผลงานที่ผิดพลาดของนักเรียน เช่นเดียวกันกับที่ รีด (Reid. 1993 : 1) ได้ศึกษาพบว่า ครูผู้สอนใช้เวลาสอนวิธีการเขียนน้อยมาก หรือไม่สอนเลย โดยที่ครูผู้สอนคาดหวังว่าผู้เรียนจะสามารถวางแผนและเขียนงานตามที่พวกเขาได้รับมอบหมายได้เองนอกห้องเรียน และครูผู้สอนก็จะให้คะแนนงานเขียนตามคุณภาพและลีลาการเขียน โดยเน้นที่การตรวจหาข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์เป็นหลัก จากการจัดกิจกรรมการสอนเขียนในลักษณะดังกล่าว ส่งผลให้ผู้เรียนมีทัศนคติต่อการเขียนไปในทางลบ (Simpson. 2004 : Web Site) นอกจากนี้ จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการสอนการเขียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยของ ชีรวัดน์ นิลเนตร (2528 : 2 ; อ้างอิงมาจาก กัลยา ไตรศรีศิลป์. 2542 : 5) พบว่า ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ผ่านมา ครูผู้สอนส่วนใหญ่ยังคงเน้นและยึดตัวเองเป็นศูนย์กลางของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และยังใช้วิธีการสอนแบบเน้นผลงานเขียน (The Product-Oriented Approach) ที่ยึดความถูกต้องของรูปแบบการเขียน และกฎเกณฑ์ทางภาษา สิ่งเหล่านี้ไม่ค่อยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์

จากสรุปผลการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวาปีปทุม
อำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน
(อ 42201) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 425 คน พบว่า

นักเรียนที่ได้เกรด 4	มีจำนวน 12 คน	คิดเป็นร้อยละ	2.82
นักเรียนที่ได้เกรด 3	มีจำนวน 59 คน	คิดเป็นร้อยละ	13.88
นักเรียนที่ได้เกรด 2	มีจำนวน 155 คน	คิดเป็นร้อยละ	36.47
นักเรียนที่ได้เกรด 1	มีจำนวน 156 คน	คิดเป็นร้อยละ	36.70
นักเรียนที่ได้เกรด 0	มีจำนวน 35 คน	คิดเป็นร้อยละ	8.24

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีทักษะด้านการอ่าน-เขียน
ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพอใช้ถึงปานกลาง และจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนประจำรายวิชา
ภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ
ต่ำมาก และนักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การไม่สามารถ
สื่อสารหรือถ่ายทอดความคิดออกมาให้เป็นภาษาเขียนที่เข้าใจได้ ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียน
ไม่สามารถใช้โครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง นักเรียนมักจะเขียนแบบแปล
คำต่อคำ โดยเปิดพจนานุกรมไทย-อังกฤษ แล้วเขียนเรียบเรียงคำศัพท์เหล่านั้นเข้าเป็นประโยค
ในลักษณะเดียวกันกับประโยคโครงสร้างไวยากรณ์ไทย นอกจากนี้นักเรียนยังมีปัญหาด้าน
การเลือกใช้คำศัพท์ สำนวน รวมทั้งปัญหาด้านกลไกการเขียนอีกด้วย

จากการศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและวิธีสอนเขียนภาษาอังกฤษ
ที่ใช้ในโรงเรียนวาปีปทุม พบว่า ครูผู้สอนจะให้นักเรียนอ่านเรื่องจากหนังสือเรียน แล้วให้
นักเรียนเขียนตอบคำถามท้ายบทเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่าน โดยครูผู้สอนจะอธิบายโครงสร้าง
ไวยากรณ์ที่ใช้ในเรื่องนั้น ๆ หลังจากนั้นให้นักเรียนเขียนงานเขียนเลียนแบบโครงสร้าง
ในหนังสือ แต่ปรับเปลี่ยนข้อมูล โดยใช้ข้อมูลของตนเอง สำหรับการตรวจให้คะแนนจะเน้นที่
ความถูกต้องด้านไวยากรณ์เป็นหลัก ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในลักษณะดังกล่าว
สามารถสรุปได้ว่า ครูผู้สอนยังคงใช้วิธีสอนเขียนแบบเดิม คือ การใช้วิธีสอนเขียนแบบเน้น
ผลงานเขียนนั่นเอง (Clenton, 2005 : Web Site)

ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนรายวิชาการเขียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เห็นว่า การสอน
เขียนแบบเน้นผลงานเขียน นอกจากไม่ช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนให้ดีขึ้นแล้ว ยังไม่
ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ให้กับนักเรียนอีกด้วย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงศึกษาวิธีการสอนแบบต่าง ๆ
ที่สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดีขึ้นได้อย่างแท้จริง

และยังอื่น และ พบว่า วิธีสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ (The Process-Oriented Approach) เป็นวิธีที่ดีและเหมาะสมที่สุดกระบวนการหนึ่งที่จะนำมาใช้สอน เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ดังปรากฏผลในงานวิจัยของ พิมพ์พันธุ์ เวสสะโกศล (2532 : 186-194) ที่ได้ศึกษารูปแบบการสอนการเขียนภาษาอังกฤษแบบเน้นกระบวนการสำหรับนักศึกษาไทยในระดับอุดมศึกษา โดยใช้ศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นกลุ่มตัวอย่าง พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการสอนการเขียนแบบเน้นกระบวนการมีความสามารถในการเขียนสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนเขียนแบบเน้นงานเขียน นอกจากนี้ ธีรรัตน์ ภัทรพงศ์ไพศาล (2539 : 57-61) ได้ศึกษาผลของการใช้วิธีสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการต่อการเขียนของนักศึกษาปริญญาตรี วิชาเอกภาษาอังกฤษ สถาบันราชภัฏจันทรเกษม กรุงเทพมหานคร พบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับ การสอนเขียนแบบกระบวนการสูงกว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนของนักศึกษาที่ได้รับการสอนเขียนแบบเดิม เช่นเดียวกับผลงานวิจัยของ อัญชลี วิเศษสังข์ (2539 : 62-67) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้วิธีการสอนการเขียนแบบกระบวนการที่มีต่อนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปานะพันธุ์วิทยา กรุงเทพมหานคร ที่สรุปว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของกุ่มทดลอง ที่ได้รับการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการสูงกว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนของกุ่มควบคุม ที่ได้รับการสอนเขียนแบบเน้นงานเขียน

วิธีสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการเป็นวิธีสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติจริงทุกขั้นตอนในฐานะนักเขียนคนหนึ่ง เนื่องจากวิธีสอนดังกล่าวเป็นวิธีสอนที่ได้รับการพัฒนามาจากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับขั้นตอนหรือวิธีการที่นักเขียนใช้ในการผลิตงานเขียนในโลกแห่งความเป็นจริง (Trupe, 2001 : Web Site) ทอมคินส์ (Tompkins, 1994 : 10) ได้สรุปขั้นตอนการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการดังต่อไปนี้ ขั้นตอนแรกคือ ขั้นตอนเขียน (Prewriting) กิจกรรมภายในขั้นตอนนี้ได้แก่ นักเรียนเลือกหัวข้อ (Topic) ที่นักเรียนสนใจ และอยากจะเขียน หลังจากนั้นจึงทำการรวบรวมและเรียบเรียงความคิดหรือข้อมูลที่จะนำมาเขียน เลือกผู้อ่านและจุดประสงค์ในการเขียน กิจกรรมสุดท้ายสำหรับขั้นตอนเขียนคือ การเลือกรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับงานเขียน โดยคำนึงถึงผู้อ่านและจุดประสงค์ในการเขียนเป็นหลัก ขั้นตอนที่สองคือ ขั้นตอนร่างงานเขียน (Drafting) กิจกรรมสำคัญในขั้นตอนนี้คือ นักเรียนลงมือเขียนร่างแรก (Rough Draft) เริ่มจากการเขียนประโยคนำเรื่อง (Leads) หรือประโยคเปิดเรื่อง (Opening Sentences) ซึ่งมีลักษณะดึงดูดหรือสร้างความสนใจของผู้อ่านให้ได้มากที่สุด เขียน ประโยคสนับสนุน (Supporting Sentences) เพื่อขยายความหรือแสดงรายละเอียด ไปจนกระทั่ง

ถึงประโยคสรุปเรื่อง (Concluding Sentences) การเขียนในขั้นตอนนี้จะเน้นเนื้อหา (Content) มากกว่าความถูกต้องในด้านกลไกการเขียน (Mechanics) ขั้นที่สามคือ ขั้นปรับปรุงงานเขียน (Revising) กิจกรรมในขั้นตอนนี้คือ นักเรียนอ่านบททวนงานเขียนของตนเองแล้วปรับแก้ จากนั้นนักเรียนแลกเปลี่ยนงานเขียนกันอ่านภายในกลุ่มการเขียน (Writing Group) โดยมี ครูผู้สอนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มด้วย หลังจากอ่านงานเขียนของเพื่อนแล้ว สมาชิกกลุ่ม ทำการประเมินงานเขียนและวิพากษ์วิจารณ์อย่างสร้างสรรค์ หลังการทำกิจกรรมกลุ่มการเขียน นักเรียนนำปฏิกริยาของผู้อ่านและข้อคิดเห็นต่าง ๆ มาใช้ปรับปรุงแก้ไขงานเขียนของตนเอง ทั้งนี้จากกว้างแรกถึงกว้างสุดท้ายอาจมีการแก้ไขปรับปรุงอย่างมากและหลายครั้งด้วยกัน จนกว่าผู้เขียนจะพึงพอใจในงานของตน ขั้นที่สี่คือ ขั้นตรวจสอบงานเขียน (Editing) กิจกรรมในขั้นตอนนี้คือ นักเรียนอ่านพิสูจน์อักษร (Proofread) ในงานเขียนของตนเอง เพื่อหา ข้อผิดพลาดทางด้านกลไกการเขียน (Mechanical Errors) เช่น การสะกดคำ หรือการใช้ เครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้น นอกจากนี้นักเรียนยังได้ช่วยอ่านพิสูจน์อักษรให้งานเขียน ของเพื่อนด้วย ก่อนที่จะส่งให้ครูผู้สอนเป็นผู้พิสูจน์อักษรอีกครั้งหนึ่ง ขั้นที่ห้า ซึ่งถือว่าเป็นขั้นตอนสุดท้ายของการสอนเขียนคือ ขั้นตีพิมพ์เผยแพร่ผลงาน (Publishing) กิจกรรมในขั้นตอนนี้คือ นักเรียนพิมพ์ผลงานเขียนของตนเองในรูปแบบที่เหมาะสม แล้วนำผลงาน ที่ตีพิมพ์เสร็จเรียบร้อยแล้ว ไปเผยแพร่แก่ผู้อ่านต่อไป

จากขั้นตอนกระบวนการสอนเขียนข้างต้น เห็นได้อย่างชัดเจนว่าในทุกขั้นตอน การสอนนั้น เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจริงทุกขั้นตอน อีกทั้งยังได้เปลี่ยนแปลงบทบาทของตนเองไปอย่างสิ้นเชิง จากเพียงแค่การนั่งนิ่งเงียบ ฟังบรรยายกฎเกณฑ์ต่าง ๆ แล้วเลียนแบบงานเขียน มาเป็นการฝึกคิด ฝึกค้น ฝึกเขียน ฝึกอ่าน ฝึกวิพากษ์วิจารณ์ ฝึกประเมินงาน ฝึกพิมพ์และฝึกนำเสนอเผยแพร่ผลงานด้วยตนเอง ห้องเรียนก็เปลี่ยนสภาพไป ไม่ใช่เพียงแค่ห้องสี่เหลี่ยมเจียบ ๆ ที่อึดอัดและน่าเบื่อ แต่เป็นห้องฝึกปฏิบัติการเขียน และ ห้องประชุมสัมมนา ที่เต็มไปด้วยสีสันของเสียงที่แสดงความคิดเห็น ชักถาม ชื่นชม วิพากษ์วิจารณ์ ฯลฯ ส่วนผู้สอนก็ได้เปลี่ยนบทบาทของตนจากผู้บรรยาย (Lecturer) และ ผู้สั่งการ (Dictator) มาเป็นผู้คอยอำนวยความสะดวก (Facilitator) สนับสนุน และคอยส่งเสริม การเรียนรู้ของผู้เรียนตลอดกระบวนการเขียน (Clenton, 2005 : Web Site) นอกจากนี้ ในส่วนของการประเมินความสามารถในการเขียนของผู้เรียน ก็แตกต่างไปจากแนวปฏิบัติ แบบเดิมที่มุ่งเน้นเฉพาะที่ตัวผลงานเขียนเท่านั้น แต่วิธีการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการนี้ นอกจากผลงานเขียนแล้ว ยังได้ให้ความสำคัญต่อทุก ๆ กิจกรรมที่นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติ

ในขั้นตอนต่าง ๆ ของการเขียนอีกด้วย และประการสุดท้ายที่สำคัญ นั่นคือ เกณฑ์การประเมินผลงานเขียนแบบเน้นกระบวนการนี้ แตกต่างไปจากเกณฑ์การประเมินผลงานเขียนแบบเดิม ซึ่งเน้นเฉพาะเรื่องกลไกทางภาษา และความถูกต้องของไวยากรณ์เป็นหลัก มาเป็นการเน้นที่เนื้อหา ความคิด (Ideas) ของผู้เขียน รวมทั้งความสามารถในการถ่ายทอด หรือสื่อสารความคิดนั้นให้ผู้อ่านเข้าใจ ได้อย่างถูกต้องตรงกับที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำวิธีสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ มาใช้ในการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวชิรวิทย์ จังหวัดมหาสารคาม ที่เรียนรายวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โดยนักเรียนในระดับชั้นนี้มีความรู้พื้นฐาน และทักษะด้านการฟัง พูด และอ่านภาษาอังกฤษเพียงพอ ที่จะนำมาใช้ในการพัฒนาทักษะและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของตนต่อไปได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการใช้กระบวนการเขียนแบบเน้นกระบวนการของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวชิรวิทย์ จังหวัดมหาสารคาม
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังสิ้นสุดกิจกรรมการเรียนรู้ในแผนการสอนที่ 2, 3 และ 4
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนและหลังการใช้วิธีสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ

สมมติฐานของการวิจัย

ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังการใช้วิธีสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการสูงกว่าก่อนการใช้วิธีสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อผู้สอน และผู้เกี่ยวข้องกับนักเรียนในการนำวิธีสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการไปพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต่อไป

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาและประยุกต์ใช้วิธีสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการของ
ทอมคินส์ (Tompkins. 1994 : 10) ดังนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
Rajabhat Mahasarakham University

1. ขั้นก่อนเขียน (Prewriting) ประกอบด้วยกิจกรรมดังต่อไปนี้

- การได้ความคิด (Getting Ideas)
- การเลือกหัวข้อเรื่อง (Choosing a Topic)
- การรวบรวมและเรียบเรียงข้อมูล (Gathering and Organizing Ideas)
- การเลือกผู้อ่าน จุดประสงค์ในการเขียนและรูปแบบการเขียน (Considering Audience, Purpose of Writing, and Form of Writing)

2. ขั้นยกร่างงานเขียน (Drafting) ประกอบด้วยกิจกรรมดังต่อไปนี้

- การเขียนประโยคนำเรื่อง (Writing Leads)
- การเขียนประโยคสนับสนุน (Writing Supporting Sentences)
- การเขียนประโยคสรุปเรื่อง (Writing Concluding Sentences)
- การเขียนยกร่างแรก (Writing Rough Draft)

3. ขั้นปรับปรุงงานเขียน (Revising) ประกอบด้วยกิจกรรมดังต่อไปนี้

- การปรับปรุงงานเขียนด้วยตนเอง (Self-Revision)
- การนำเสนองานเขียนในกลุ่มการเขียน (Sharing Writing in Writing Group)
- การเขียนยกร่างสุดท้าย (Writing Final Draft)

4. ขั้นตรวจสอบงานเขียน (Editing) ประกอบด้วยกิจกรรมดังต่อไปนี้

- การตรวจสอบงานเขียนด้วยตนเอง (Self-Editing)
- การตรวจสอบงานเขียน โดยเพื่อน (Peer-Editing)
- การตรวจสอบงานเขียน โดยครู (Teacher-Editing)

5. ขั้นตีพิมพ์เผยแพร่ผลงาน (Publishing) ประกอบด้วยกิจกรรมดังต่อไปนี้

- การพิมพ์ผลงานเขียน (Printing)
- การเผยแพร่ผลงานเขียน (Sharing Writing)

จากการศึกษาขั้นตอนกระบวนการสอนการเขียนดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้นำมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาวิธีสอน ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงได้นำวิธีสอนที่พัฒนาขึ้นไปใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนวาปีปทุม อำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 425 คน ซึ่งมี 10 ห้องเรียน

กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/1 จำนวน 36 คน ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Random Sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ วิธีสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ

ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

3. เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

บทที่ 1 กระบวนการเขียน (Introducing Writing Process)

บทที่ 2 การเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน (Giving an Opinion)

บทที่ 3 การเขียนนำเสนอเหตุการณ์ กิจกรรม หรือสินค้าในท้องถิ่นทั้งในอดีต

ปัจจุบัน และ/หรือ อนาคต (Presenting Local Events/Goods)

บทที่ 4 การเขียนเปรียบเทียบความเหมือนหรือความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม
ของเจ้าของภาษาและของไทย (Comparison and Contrast)

4. การสอนกลุ่มตัวอย่าง

ใช้เวลาสอนสัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที รวมเวลาเรียน 18 สัปดาห์ 36 คาบ

โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ข้อตกลงเบื้องต้น Rajabhat Mahasarakham University

1. ขั้นตอนการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยยึดรูปแบบ
กระบวนการเขียนของ ทอมคินส์ (Tompkins, 1994 : 10) โดยพิจารณาหัวข้อเรื่อง

ที่ให้นักเรียนเขียน ให้เหมาะสมกับระดับความรู้ ความสามารถขั้นพื้นฐานของนักเรียน

2. การวิจัยครั้งนี้ ไม่ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวกับอายุ ระดับสติปัญญา สภาพแวดล้อม
ในการเรียน และสภาพพื้นฐานทางครอบครัวของนักเรียน

3. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ร่วมการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และ
ทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอย่างเต็มเวลา และเต็มสติปัญญา
ความสามารถของตนเอง

4. กลุ่มตัวอย่างต้องปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ทุกกิจกรรมในขั้นตอนต่าง ๆ ของ
วิธีสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการอย่างเคร่งครัด จึงจะถือว่าได้ใช้กระบวนการเขียนแบบเน้น
กระบวนการของขั้นต่อนั้น ๆ

5. การให้ระดับคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งใช้เกณฑ์การประเมินผลงานเขียนของ โทเฟิล สกอริง ไกด์ (TOEFL Scoring Guide, 2004 : Web Site) นั้น ไม่ถือว่าเป็นคะแนนมาตรฐาน ที่กลุ่มตัวอย่างได้จากการทดสอบ วัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษตามเกณฑ์ของโทเฟิลจริง ทั้งนี้ เนื่องจากผู้วิจัย ได้ปรับระดับการตัดสินให้เหมาะสม กับระดับความสามารถของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. วิธีสอน (Teaching Approach) หมายถึง การจัดองค์ประกอบต่าง ๆ ในการสอน เช่น วัตถุประสงค์ เนื้อหา ขั้นตอนการสอน และการประเมินผลอย่างเป็นแบบแผน โดยให้แต่ละองค์ประกอบสอดคล้อง และส่งเสริมซึ่งกันและกัน เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้
2. วิธีสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ (The Process-Oriented Approach) หมายถึง การสอนการเขียนที่มุ่งเน้นกระบวนการที่ใช้เขียนมากกว่าเน้นตัวข้อเขียนที่ได้ โดยยึดรูปแบบกระบวนการเขียนของ ทอมคินส์ (Tompkins, 1994 : 10) ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ ได้แก่ ขั้นตอนเขียน (Prewriting) ขั้นตอนร่างงานเขียน (Drafting) ขั้นตอนปรับปรุงงานเขียน (Revising) ขั้นตอนตรวจสอบงานเขียน (Editing) และขั้นตอนตีพิมพ์เผยแพร่ผลงาน (Publishing)
3. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ (Writing Ability) หมายถึง คะแนนที่ผู้เรียน ได้จากการเขียน โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/1 โรงเรียนวาปีปทุม อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดมหาสารคาม ที่เรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ผู้สอนได้ทราบแนวทางในการปรับปรุงวิธีสอนการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. นักเรียน ได้พัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ได้ฝึกการคิด อย่างสร้างสรรค์ และฝึกการทำงานกลุ่ม